

PROLOOG

Je zou kunnen zeggen dat ze het voor elkaar had met het prachtige witte huis waarin ze woonde, het huis gelegen aan de Bayou St. John, vlak bij het New Orleans City Park, met aan weerszijden grote ramen.

Je zou kunnen zeggen dat ze geluk had met zo'n grote hoeveelheid melanine in haar huid, die maar soepel bleef in de felle zon, dat ze geluk had met haar geliefde Jason, die haar elke ochtend een kop koffie op bed bracht en haar in zijn huis liet wonen.

Als toneelspeler stond ze in de adem en het zweet van andere spelers. Ze liet zich dichterbij de dood komen dan je als levende ooit kon komen.

In verloren uren zat ze te schrijven. Een verhaal over een man aan de rand van de wereld, over ontdekkingsreizen naar verre streken om er geluk te zoeken, een verhaal zwart-op-wit.

Magie. Goudvlokken. Sterrenregen.

Het was lente. Zo'n schaarse, volmaakte lente. Met blinkende kristallen op de Mississippi, en ergens aan de oever een radio die onophoudelijk fijne deuntjes speelde.

Rose, zo liet zij zich noemen. Er was nog niets aan haar te zien, toch kon ze er niet omheen. Haar lijf veranderde. Ze was permanent vochtig daar beneden, had gevoelige borsten en een aanhoudende trek in oranje vruchten.

Ik zou me fatsoenlijk willen voorstellen, maar dat gaat niet, dat moment is gepasseerd. Ik sta dicht bij de oergoden, uit Chaos geboren, dan bij de mens. Dus noem mij maar Stem. Onzichtbaar.

Vraag me niet waar ik ben. Vanwaar ik praat en denk. Vraag me al helemaal niet hoe ik me voel na alles wat er gebeurd is. Je zou denken dat uitgerekend ik die goddomse aarde zou haten, maar nee, ze is prachtig. De plek waar een wonder in een vingerknip ontstaat. Hoe de aarde met elke stuip trekking magistrale watervogels baart, maar ook rivierkreeften en krabkoekjes, pelikanen en stofzuigerzakken, en iets als hete saus, alsof het niets is.

Dit alles mocht ik door de ogen van Rose zien. Ik had me verheugd, klaargemaakt voor het leven. Maar ik zat eraan. Het was de enige lente dat ik bij haar zou zijn.

Dus vraag me niet te vertellen over wie ik ben, wat er van me geworden is. Bovendien, dit verhaal gaat over haar.

Ze was naar de brug gekomen. De brug die de stad in tweeën slijt. Auto's zoefden haastig langs haar heen, alsof iedereen behalve zij een eindbestemming had.

Terwijl de rivier wild van koers veranderde, zochten haar ogen de overzijde. Een wijk van vermiste personen. Huisen op Caffin Avenue die sinds de overstroming bewoond werden door geesten. Verlaten auto's in donkere steegjes.

En te midden van dat alles stond haar ouderlijk huis.

De plek waar ze was opgegroeid, de snackbar waar haar ouders nog altijd de meervallen uit het frituurvet vissen.

Het gaf haar een gevoel iets te missen, zonder dat ze haar vinger erop kon leggen.

Er kwam een bericht binnen, het was van Garrett.

Het landschap leek ineens compleet anders. De wind was gaan liggen en er voeren geen vrachtschepen meer. De zon hulde de uiterwaarden in een zachte gloed. Als genade een kleur had, zou het er vast zo uitzien.

Ik kom eraan, antwoordde ze Garrett.

Vastbesloten hem te vragen naar de dag waarop het allemaal begon met Jason, vandaag precies vijf jaar geleden.

Rose

‘Dus de Chaos waarmee alles is begonnen,
is ook de Chaos waarmee alles zal eindigen.’

– STEPHEN FRY

23 APRIL — GARRETT

‘Je weet dat hij niet graag op anderen wacht. Volg mij maar, Rose. Hij zit in de tuin.’

Ik loop achter Molly aan door het koele landhuis. Gauw veeg ik wat zweetdruppels van mijn voorhoofd. In de weerspiegeling van een ingelijste theateraffiche check ik vluchtig mijn haar.

Verwilderd.

In zijn ligstoel gooit Garrett zijn armen geërgerd omhoog: ‘Ik dacht dat je niet meer zou komen. Het zijn altijd de actricetjes die net een paar minuten te laat komen, laatkomers gaan het nooit redden in het vak.’

Hij staart me nijdig aan met die blik van hem. ‘Alsof jullie goddomme nog voor je iets bereikt hebt, een grande entree denken te kunnen maken.’

Zijn neus is schraal geworden in de hete zon, ook zijn tenen zijn verbrand. Zo vroeg in het jaar is het nog nooit zo warm geweest.

‘De luchtvochtigheid is ondraaglijk,’ puft hij met een zware stem, ‘het is zo benauwd, alsof er permanent een alligator op mijn borst ligt.’

Dan lacht hij. ‘Nou, kom op, Rose, niet zo serieus kijken.’

In de tuin scharrelende kippen en een geit die een uitzon-

derlijke hoeveelheid melk produceert, een dozijn kuikentjes piepend eromheen. De overvloed aan jong leven maakt me misselijk.

‘Molly heeft net verse citroenlimonade gemaakt,’ zegt Garrett. Hij gebaart dat ze een extra glas moet halen.

‘Van Verna-citroenen uit Spanje,’ vult Molly aan, ‘ik heb een godsvermogen moeten betalen om ze hier te krijgen.’

‘Ik heb een godsvermogen betaald,’ corrigeert Garrett haar.

Molly haalt haar schouders op en verdwijnt in het huis. Het landhuis is gevuld met donkerhouten meubels en schilderijen met gouden lijsten waarbinnen schepen op woeste zeeën varen. Een haard die al jarenlang verstopt is door kraaiennesten.

‘Die citroenen zitten boordevol vitamines,’ zegt Garrett, ‘daar zit haar kracht als assistente.’ Hij werpt een blik richting het huis, waar Molly in de keuken rommelt. ‘Mijn immuunsysteem een beetje op peil houden. Iemand als ik moet daar blijkbaar extra op letten, dat laat ze me dan ook voortdurend weten, de jeugd denkt zich maar alles te kunnen permitteren.’

Vastbesloten het hem te vragen.

Over die ene avond.

Uitgerekend hij zou het nog moeten weten, al is het inmiddels vijf jaar geleden.

‘Gisteren aten we moussaka in de tuin,’ zegt Garrett. ‘Dit is nog nooit gebeurd, dat april dag na dag de veertig graden aantikt. Regenstormen, ja, maar dit, nee.’

Een halve eeuw houdt hij consciëntieus een dagboek bij, inclusief alle details over het weer. Zwartleren boekjes vol

verslagen van een half leven aan theaterregies en geschreven toneelstukken, de wijn die die dag opengetrokken was, gekozen gerechten in restaurants, onverwerkte emoties, gemiste treinen en vliegtuigen, mensen die op zijn zwarte lijst horen – opdat hij het altijd zou onthouden, zo zegt hij het zelf, omdat je in het vak keer op keer dezelfde mensen tegenkomt en hij niet de fout wil maken het te vergeten – of ze het te vergeven. Elk jaar leest hij zijn dagboeken terug, en wacht als een slapend luipaard op de savanne zijn kans af de mensen van zijn zwarte lijst te vernietigen voor wat ze hem hebben aangedaan.

De Dinosaurius wordt hij genoemd. Garrett de Dinosaurius. Niet alleen om de diepe groeven in zijn reptielenhuid, maar ook omdat hij zijn toneelspelers naar hogere hoogtes weet te brengen met zijn oeroude kennis van de theaterwetten. Hij weet iemand te maken of breken. Zodra de Dinosaurius talent in je bespeurt is het een onmiskenbare garantie voor succes. Dat bewijst hij al decennialang; toneelspelers die avond aan avond de bron in henzelf weten aan te boren en omarmd worden door het grote publiek.

‘Garrett,’ vraag ik voorzichtig. ‘Heb jij iets geschreven over 23 april 2017?’

‘In mijn dagboek?’

Ik knik.

Hij frons zijn wenkbrauwen. ‘Is dat niet de Cassandra-dag?’

‘Ja.’

‘Jezus, Rose. Waarom zou je dat weer op willen halen?’

Garrett zucht.

‘Ik moet iets weten.’

Garrett slaakt nogmaals een zucht en hijst zich uit de lig-

stoel. ‘Dat is niet een dag waar je ooit nog aan terug zou moeten denken.’ Hij loopt naar binnen en laat mij alleen in zijn tuin achter. ‘En Rose?’ Hij stapt weer even het gras op.

Ja?’

‘Ontspan een beetje. Je bederft mijn hele middag met dat gespannen lijf van je.’

De tuin voelt groot. Molly gluurt door het raam naar me. Als ze ziet dat ik haar zie, draait ze haar hoofd weg. Vanuit de woonkamer klinkt Ella Fitzgerald uit de speakers – *My romance, doesn't need to have a moon in the sky – My romance, doesn't need a blue lagoon standing by.*

De gebroken nachten brengen me in een staat van valse alertheid, klaar om aan te vallen.

Bij de eerste ontmoeting met Garrett kwam ik vijf minuten te laat. Ik had gereageerd op een oproepje in de krant, waarin stond dat de beroemde Garrett Knox jong talent zocht. Na het opsturen van mijn foto mocht ik komen auditeren. Het was in het Petit Theatre. Ik keek mijn ogen uit toen ik voor het gebouw in authentiek koloniale Spaanse stijl stond, het had iets weg van een hacienda zoals je die in Mexico tegenkomt. Na het spelen van mijn auditiemonoloog bleef de zenuw in mijn linkerooglid onophoudelijk trillen. Garrett had weinig gezegd. Hij was achter me komen staan en legde zijn hand op mijn buik, ter hoogte van mijn middenrif. ‘Nog eens, en ontspan. Nog eens.’

Ondanks de ongemakkelijkheid van zijn nabijheid, stroom-

den mijn woorden soepeltjes over mijn lippen, waardoor het voelde alsof elke volgende zin ter plekke ontstond. Ik transformeerde die middag van een onbenullige snackbardochter naar koningsdochter Cassandra, die de toekomst kon voorspellen, met het tragische lot dat niemand haar geloofde. Een Cassandra zoals hij nog nooit gezien had, hoewel hij me dat laatste pas later bekende. Elke actrice van mijn leeftijd zou een moord doen voor deze rol, had hij me duidelijk gemaakt.

Een dag later kreeg ik een mailtje dat ik was aangenomen. Mijn eerste rol op het toneel, in de regie van de beroemde Garrett Knox.

De première draaide uit op een fiasco. Het stuk verliep traag en log. Ik had mijn zenuwen niet in bedwang. Het Petit Theatre, hoe klein ook, voelde te groot voor me. Leven in de schemer had ik geleerd, maar hoe ik me staande moest houden in het felle licht, wist ik niet. Telkens raakte ik mijn tekst kwijt als ik een fonkeling in het publiek zag, een weerkaatsing op een diamanten oorbel, een gouden broche van iemand uit het publiek. Ik raakte afgeleid door al die schitteringen en hakkelde door het hele stuk. Garrett was nog voor het applaus vertrokken. Het publiek klapte lauwtjes. Tijdens het buigen was ik in een staat van verwarring en onzekerheid. Na afloop was de foyer leeg. Nadat de ontvangen bloemen wegens bezuinigingen weer bij het theater waren ingeleverd, stond er buiten iemand in het portiek op mij te wachten.

De man die eerder als enige vanuit de zaal hard bleef klappen, terwijl het publiek al aan het wegdruppelen was. Ik ging naast deze vreemde man in het portiek staan, schuilend voor de regen.

Thuis at ik de restjes van een koud geworden pap met boter, ik schraapte de pan tot hij leeg was.

Als Garrett even later terugkomt met een gerafeld boekje, ligt Molly in haar okergele bikini met dat jeugdige lijf van haar te zonnen in het gras. Garrett leest een passage voor uit een willekeurige dag. ‘Mardi Gras. Het is regenachtig, koud. Mensen zetten hun doorweekte maskers en kostuums op deze carnavalsdag bij het grofvuil. Trombones ingepakt, uitgelopen schmink, het lijkt wel een slachtpartij.’

Ik ben niet in staat te luisteren naar wat Garrett me voorleest.

‘Zie je nou wel!’ zegt hij, ‘het is in april nog nooit zo warm geweest. Hooguit een dagje, maar nooit zoals nu. Alsof de aarde regelrecht op de zon afstevent.’

‘En de Cassandra-dag...’ vraag ik heel zachtjes.

Garrett klapt zijn dagboek dicht. Hij is er klaar mee.

‘Niets?’ Ik wil dat hij beter zoekt, beter kijkt tussen de woorden. Had ik hem niet verteld over de man waar ik naast ging staan in het portiek? Niet wetende dat hij een grote rol in mijn leven zou spelen, dat die ontmoeting zou leiden tot dit moment. Dat hij de oorzaak zou zijn van de situatie waar ik me nu in bevind; een permanente misselijkheid die te pas en te onpas samen met al het oude slijk van mijn jeugd omhoogkomt. Had hij daar niets over geschreven? Ik wil terug naar hoe we elkaar ontmoet hebben, alsof ik daarmee een moeilijke puzzel zou kunnen oplossen.

‘Niets,’ zegt Garrett, ‘behalve de catastrofe op de première, maar dat weet je zelf natuurlijk ook.’

Garrett plukt wat verschroeiide blaadjes van de basilicum-plant weg. Ineens raak ik in paniek. Ik zie dat hij liegt, iets achterhoudt over Jason.

‘Molly blijft maar plantjes en kruiden kopen,’ zegt Garrett geagiteerd, ‘ook al heeft het in deze hitte geen enkele zin. Alsof ze hoopt dat de volgende het wel zal redden. Heel naïef.’ Dan mompelt hij wat: ‘De seizoenen zijn in de war – de aarde gaat naar de kloten – wij hebben het zelf gedaan – geen omkeren meer aan, ook al geloven we van wel – het heeft geen enkele zin meer afval te scheiden of te stoppen met paling eten – dan kun je maar beter een beetje bijbruinen om er toch maar het beste van te maken...’

Hij steekt zijn neus in de zon en zegt: ‘Afgelopen december maakte ik godbetert een kerstwandeling tussen de narcissen en sloeg ik een mug op mijn voorhoofd dood.’

Ik vertel hem niets, niets over mijn angst. Niets over de blik die Jason me een paar dagen geleden gaf. Ik zit en ik luister naar de Dinosaurus, als een stille Boeddha zonder verlangens naar morgen. Ik luister verdoofd naar alle tegenstrijdigheden van de wereld volgens de Dinosaurus. De man waar de meeste mensen een moord voor zouden doen om bij in de buurt te mogen zijn.

Garrett associeert erop los: ‘De aarde gaat naar de kloten, we stevenen regelrecht op de verdoemenis af, ik zou Flaubert eens moeten herlezen, hij wist allang dat een gelukkig mens enkel in het bezit moet zijn van domheid, egoïsme en een goede gezondheid, of Proust, ook een goeie, met zijn madeleines.’

Dan komt hij ter zake.

‘Kom eens naast me zitten, hier, in de schaduw.’ Hij slaat met zijn vlakke hand op de stoel naast hem. Het is onder de parasol iets koeler. Zijn overhemd ruikt naar maffe sigaren vermengd met Morgenfris, de favoriete wasverzachter van Molly.

Garrett is achter me gaan staan en legt zijn beide handen op mijn schouders. ‘Adem eens diep in, je ziet er gespannen uit. Adem uit.’

Ik zucht en laat langzaam een luchtstroom uit mijn borst ontsnappen.

‘Ze willen het.’

Ik begrijp niet wat hij zegt. Ik probeer me om te draaien, maar hij houdt mijn schouders stevig omklemd.

‘Jou.’ Zijn stem trilt. ‘Ze willen jou, de Europeanen. Het heeft me wat gekost, ik moest mijn ego inleveren, smeken tegen mijn natuur in, maar het is me gelukt. Zet door alle plannen voor de komende maanden maar een streep. Over zeven maanden sta jij in de theaters overzee.’ Hij ontspant zijn greep en klopt op mijn schouders zoals hondenbezitters dat bij hun hond doen bij goed gedrag.

Ik draai me om.

‘Off-off-segment, precies het segment waar we jou gaan profileren. Amsterdam. Münster. Vanuit daar kom je in het hart van alles.’

Ik voel een steek in mijn buik. Nu pas voel ik dat ik mijn adem ingehouden heb. Dit verandert alles, en toch zeg ik: ‘Dank je... ik ben er blij om.’

‘Een klein theater in een buitenwijk van Amsterdam,’ licht Garrett toe. ‘Een weekje om te kijken of het aanslaat. En daar-

na naar Duitsland. Ze willen de theatersolo over je moeder, een héle tournee. Thank god dat ze krankzinnig is geworden.’ De atheïst slaat een kruis op de borst.

Ik weet er niets op te zeggen.

‘En ik weet wat je denkt,’ stelt Garrett me gerust, ‘je denkt aan je moeder, maar zet je zorgen opzij. Ik zorg dat alles goed komt. Daar is het makkelijker. Daar kent niemand je. Daar geven ze geen snars om wie je moeder is. Het wordt tijd dat we alles wat er gebeurd is achter ons laten.’

Ik kijk naar Molly die zich omdraait in het gras, ze laat ook haar rug bruinen. Het geeft me een glimp van een ander leven, een van lang geleden. Zo voelt het. Lang geleden, maar eigenlijk ook weer niet. Nee, Garrett heeft het mis, ik denk niet aan mijn ontaarde moeder. Molly pakt een kuikentje op en houdt het in haar handpalmen, alsof het warm gehouden moet worden, ze doet het met zo’n moederlijke overgave dat ik er bijna van moet huilen. Ja, denk ik, ik wil moeder worden, juist om nooit meer de oude te hoeven zijn.

Na een stilte zeg ik: ‘Ik ga maar naar huis.’ Als ik opsta, duizelt de tuin van Garrett om me heen. ‘Mag ik eerst nog even plassen bij jullie?’

Op het toilet hoor ik Ella nog steeds zingen. *Men are not a new sensation – I’ve done pretty well I think.* Haar trillende stem die door alle ellende in haar leven maar door is blijven zingen – *I’m wild again, beguiled again – A simpering, whimpering child again* – dwars door alle klappen en scheidingen, dwars door alle scheuren en onwrikbare muren van racisme en oneerlijkheid – *Bewitched, bothered, and bewildered – am I. Bewitched, bothered, and bewildered – no more.*



Ik was tweeëndertig toen ik Jason ontmoette. 23 april 2017. Mijn wereld was in een avond van donker naar licht gegaan, van klein naar groot. Ik woonde allang niet meer in de snackbar waar ik was opgegroeid. De snackbar aan de *verkeerde* kant van de brug zoals mensen dat hier zeggen. Maar als je er zelf woont zou je zoiets nooit zeggen. Dan zie je niet waar je bent.

Jason redde me van een onbeduidend leven. Samen was er geen eenzaamheid. Na een koude dag was er bij thuiskomst altijd een stem die *hallo* zei. Hij bracht mijn wereld naar een punt waar zij alleen maar groter kon worden, groter en groter, tot ze ondraaglijk groot zou worden. We wisten niet dat we erin zouden verdwalen, in die wereld, dat zij ons zou vermorzelen. Geen van beiden hadden we ooit geleerd te leven in een grote wereld, hoe je erin kon bewegen alsof die je toebehoorde. De avond van mijn debuut, waarin Cassandra verjaagd werd door het schouwburgpubliek, stond hij als enige op, en applaudisseerde. Wie was deze persoon in het portiek? Ik ging naast hem staan. Schulde voor de storm. We keken naar twee mensen die gebukt door de regen naar huis renden. Buiten lichtte de lucht geel en oranje op door het onweer, precies de kleuren van de raketijes die ik in mijn jeugd graag at. Hij stak zijn tong uit en zei: 'Ik zou de hele lucht willen oplikken.'

Ik moest erom lachen.

Twee dagen later stond in de krant dat mijn debuut een flop was. Een totaal ongeloofwaardige en hysterische Cassandra.

Een toneelspeelster die volkomen misplaatst op het toneel stond, verloren, alsof ze er niet hoorde.

Ik was de enige smet op het blazoën van Garrett. Toen de wereld over mijn debuut viel, zei Garrett dat het kwam door de frituurgeur uit mijn jeugd die nog aan me kleefde. Als bloedhonden weten de mensen altijd te ruiken waar je daadwerkelijk vandaan komt. Garrett werd nog vastbeslotener dat in mij naar boven te halen wat hij had gezien op die ene middag tijdens de auditie. Hij zou van mij een ster maken, koste wat het kost. Al zouden er doden moeten vallen, had hij wel eens grappend gezegd; ‘koste wat het kost gaan we jou op dat toneel zetten, al zouden er doden moeten vallen’. Ik wist toen nog niet waarom hij zo vaak in termen van leven of dood sprak. Als ik toen had geweten wat ik nu weet, dat het spelen meer zou kosten dan me lief was, zou ik er destijds niet uit verrukking van opgegloeid zijn.

Toen ik kind was had ik geen besef hoe hoog dromen kunnen reiken. Ik keek naar de andere kant van de brug waar mensen tuinen hadden, beignets aten, stola's om hun halzen wikkelden, naar musea gingen, zich mooi kleedden, een avondwandeling maakten om naar de lichtjes van de stad te kijken. Aan fitness deden.

Bij ons klonk de zonsondergang elke avond als startsein voor de schooiers, schurken, rovers, hoeren. Waar mensen die een huis bezaten erin leefden alsof ze het de volgende dag weer in moesten leveren, ontheemd en verloren.

Mijn ouders, opgegroeid bij die onstuimige zee in Azië, zagen in de Mississippi hun dagelijkse emoties weerspiegeld.

Ook al wonen zij er allang niet meer, toch spreken zij nog altijd de taal van de zee, met woorden van woestenij en grilligheid, die je zomaar tijdens het ontbijt of avondeten konden meesleuren als je iets deed wat hun niet beviel.

Ik ben opgegroeid hier, zwom hier in water, dat volgens hen geen fractie van de kracht bezat van de zee daar. Ik speelde op lullige heuvels die geen geschiedenis droegen, omdat ze opgespoten waren door de gemeente.

Met vissaus en kleefrijst in mijn bloed, bleef ik qua lengte lang achter bij mijn klasgenoten die na elke zomervakantie als kool waren gegroeid. Volgens moeder had het niets met de zoete pindakaas te maken die ze aten, maar kwam het door een gebrek aan pistolen in hun zakken en een overvloed aan zelfvertrouwen. Ik wist niet beter dan in een wereld te blijven waarin ik klein zou blijven, maar op een dag was hij daar. Jason. Hij bracht me naar een wereld waar grenzen kunnen verschuiven, waar het lot niets betekende, maar alleen wilskracht bepaalde hoe je verhaal zou eindigen.

Hoe kon ik weten dat het reiken naar die hoogte uiteindelijk diep vanbinnen iets bij me zou breken?

Dit is de dag dat de digitale test aangeeft: zwanger (2-3 weken).

Dit is de dag dat een sperwer hoog overvliegt, op zoek naar een prooi.

In mijn witte huis bloedt een blauwe kaars over het tapijt. Een stroom van gesmolten kaarsvet sijpelt over het vloerkleed.

Jason vloekt.

Het kleed heeft hem een vermogen gekost.

In de wachtruimte bij de dokter lees ik folders over artrose, medische fitness en eentje over rouw. Soms gaat het niet om dood of verlies, staat erin, maar om nooit uitgekomen verwachtingen.

Er bestaan allerlei soorten rouw.

De man wiens zoon moordenaar wordt.

Er zijn allerlei soorten verlies.

Kinderen met een verslaafde vader,
of een moeder met geestesziekte,
hebben geen ouders.

Ook de dokter zegt dat ik zwanger ben.

Mijn moeder. Mijn vader. De plek waar ik ben opgegroeid. De snackbar onder de brug die uitkijkt over het woeste rivierwater. De brug die op mistige dagen doorzichtig leek, als een aquarel, een waterbel, en de illusie wekte dat je zo naar de overkant zou kunnen als je zelfvertrouwen groot genoeg was.

Ik heb met de scherpe woorden van mijn theatersolo diepe snijwonden in mijn moeders pols gekerfd. Zij was bijna doodgebloed en het had mij een sterrenregen in de krant opgeleverd. Ik was er. Eindelijk. Aan de kant waar de Emily's en Abigail's woonden. Waar ik vrienden kon maken.

'Wat doet dit alles met jou?' zou de psycholoog me later deze lente vragen. Dat was toen de bladeren van de hitte voorzichtig van kleur begonnen te veranderen. Toen alles in mijn leven anders was dan ervoor.

Ik kon er niet op antwoorden.

Ik ben zevenendertig. Mijn vrienden zijn Claire, Dorian, Jenna, Levi, Garrett. Mijn oude vrienden aan de andere kant van de brug waren Huy, Malika, Tyrone, Precious en iemand die zich graag Lucky Alphonse liet noemen.

Mijn ogen voelen zwaar van al dat niet huilen. Van die ingehouden tranen die achter mijn oogleden drukken. Ik zoek naar wat ik over het hoofd had gezien, in de gesprekken in de bus, in de coulissen van de theaters, of tijdens de koffie bij Mary's Bar in het Imperial Hotel.

Wat had ik over het hoofd gezien?

Een oude geest klopt als een specht in mijn herinneringen.

Hoe sterk of zwak je vlees blijkt voor het toneel, bepaalt wie blijft of sterft op het toneel. Dit soort dingen zegt de Dinosaurius altijd. Nog weer zo'n leven-of-doodopmerking.